

R O M Â N I A
CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA I CIVILĂ

Î N C H E I E R E

Sedința publică din data de 30 Martie 2016

Completul compus din:

Președinte: Judecător (...)

Judecător (...)

Grefier: (...)

Pe rol, judecarea apelului declarat de reclamanta (...), împotriva sentinței civile nr.991/08.10.2015, pronunțată de Tribunalul Olt – Secția I Civilă în dosarul nr. 2078/104/2015, în contradictoriu cu intimatul pârât (...), având ca obiect Legea nr.10/2001 – Legea nr.165/2013.

La apelul nominal făcut în ședința publică, a răspuns apelanta reclamantă reprezentată de avocat (...), precum și intimatul pârât reprezentat de avocat (...).

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, în cadrul căruia a învederat că prin serviciul registratură, părțile au depus la dosar, în scris, susținerile privind cele două aspecte rezultate din dezbaterile ședinței anterioare, posibilitatea compensării cu teren și a construcțiilor, respectiv, posibilitatea compensării construcțiilor cu teren prin valorificarea punctelor atribuite, precum și înscrisurile solicitate de către instanță.

Instanța a acordat cuvântul cu privire la admisibilitatea sesizării ÎCCJ în vederea pronunțării unei hotărâri preliminare privind interpretarea art.1 alin.2 din Legea 165/2013 modificată prin Legea 368/2013, prin raportare la art.6 și 12 și la HG 89/2014, Cap.III¹, art.22¹ (2).

Avocat (...) pentru apelanta reclamantă a apreciat admisibilă sesizarea ICCJ cu privire la aspectele puse în discuție, arătând că potrivit art.22¹ alin.1 din HG 89/2014, măsura compensării cu bunuri oferite prin echivalent de art.1 alin.2 din Legea 165/2013, constă din acordarea de bunuri libere de orice sarcini, în echivalent valoric și că bunurile care pot face obiectul compensării, în condițiile legii, sunt terenurile cu sau fără construcții, finalizate sau nefinalizate.

A apreciat că atâta vreme cât legiuitorul nu a făcut distincție între diferitele categorii de terenuri, singura condiție în contextul Legii 165/2013 este ca terenul să facă parte din domeniul privat.

Legea 7/1996 stabilește că prin imobil se înțelege terenul cu sau fără construcții, de pe teritoriul unei unități administrativ teritoriale.

Referitor la măsura reparatorie a compensării cu bunuri în echivalent, conform art.2 lit.a din legea 165/2013, prevalează restituirea în natură.

Avocat (...) pentru intimatul pârât a precizat că nu se impune sesizarea ICCJ cu privire la aceste aspecte, dispozițiile legale fiind clare așa cum a susținut în punctul de vedere depus la dosar.

Arată că, din punctul său de vedere este inadmisibilă compensarea imobilelor construcții cu imobile terenuri de către instanțele judecătorești, prevederile Legii 165/2013 excluzând această posibilitate. Legiuitorul impune ca regulă generală restituirea în natură a tuturor imobilelor, iar în alin.2, când restituirea nu mai este posibilă, măsura compensării în echivalent,

măsură distinctă pentru fiecare categorie de imobile care nu pot fi restituite în natură, elementul comun pentru acestea fiind doar măsura compensării prin puncte.

Referitor la restituirea în natură, actul normativ face distincție între construcții și terenuri, în cazul terenurilor vizează reconstituirea dreptului de proprietate pe vechiul amplasament sau pe un altul.

Pentru construcții se poate oferi teren, dar numai prin valorificarea punctelor acordate prin decizia de compensare, prin participare la licitația organizată pentru achiziționare imobile, terenuri sau construcții.

A apreciat că nu există posibilitate legală a compensării imobilelor construcții, preluate abuziv, obiect al Legii 10/2001 cu imobile terenuri, în temeiul legii 165/2013.

CURTEA

I. Constată admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, motivat de faptul că:

1. De lămurirea modului de interpretare/aplicare a prevederilor art.1 alin.2 din Legea nr.165/2013 modificată prin Legea nr.368/2013 prin raportare la art.6 și 12 din același act normativ și la HG 89/2014 – Cap. III¹ - art.22¹ (2), respectiv posibilitatea compensării construcțiilor cu teren prin procedura instituită de legea 165/2013 depinde de soluționarea litigiului dedus judecătii.

Prin acțiunea ce face obiectul dosarului de față s-a solicitat compensarea imobilului, casă și anexe gospodărești - pentru care s-au stabilit măsuri reparatorii sub forma titlurilor de despăgubire în temeiul legii 10/2001, modificată și completată prin legea 247/2005 - cu suprafețe de teren corespunzătoare ipotezelor legale prevăzute de art.12 alin.1 litera b). c). și d) din 165/2013.

2.. Problema de drept enunțată este nouă, deoarece prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

II. Expunerea succintă a procesului.

Prin cererea înregistrată pe rolul Tribunalului Olt – Secția I Civilă la nr.2078/104/2015, reclamanta (...), în contradictoriu cu pârâții (...) și (...), a solicitat instanței ca prin sentința ce o va pronunța să dispună compensarea imobilului casă și anexe gospodărești astfel cum a fost notificat sub nr. 19/N/2001 cu suprafețe de teren corespunzătoare ipotezelor legale prevăzute de art. 12 alin. 1 lit. b, c și d din legea nr. 165/2013.

În fapt, reclamanta a arătat că a notificat (...), notificare înregistrată sub nr. 19/N/2001, cu privire la imobilul casă și anexe gospodărești, a cărui restituire în natură nu mai este posibilă.

La data de 11.07.2014 a solicitat ANRP returnarea dosarului la comisia locală pentru a fi emisă o decizie de compensare a bunului imobil notificat și imposibil de restituit în natură cu alte bunuri, respectiv suprafețe de teren conform art. 12 alin. 1 lit. b, c și d din legea nr. 165/2013.

Mai arată că, la data de 18.05.2015 a fost încheiat procesul-verbal nr. 1078, prin care Comisia locală pentru aplicarea legii 10/2001 și-a manifestat disponibilitatea să-i soluționeze notificarea prin compensarea cu suprafețe de teren conform legii 165/2013, prezentându-i în acest sens o listă cu suprafețele de teren inventariate ca rezervă la dispoziția comisiei locale.

Ulterior, la data de 12.06.2015 a fost încheiat procesul verbal nr. 1351 din care rezultă că membrii Comisiei locale pentru aplicarea legii 10/2001 au refuzat să-i prezinte situațiile cu terenuri conform art. 12 lit. b, c și d din legea nr. 165/2013, motivând prin aceea că această

dispoziție legală se aplică numai în situația în care restituirea terenurilor agricole pe vechile amplasamente nu este posibilă.

A susținut că, în mod evident această susținere nu poate fi primită, deoarece , pe de o parte, membrii comisiei locale au înțeles să facă aplicabilitatea art. 12 dar numai cu privire la lit. a) a respectivului articol, iar, pe de altă parte, că art. 12 trebuie coroborat cu art. 6 din aceeași lege, ambele făcând parte din Capitolul II, Restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist.

A solicitat instanței a pune în vedere părților să depună la dosar situațiile complete ale terenurilor conform art. 12 alin. 1 lit. a-d din legea nr. 165/2013.

De asemenea, a solicitat efectuarea unui raport de expertiză în specialitatea evaluări bunuri imobile.

Pârâții (...) au depus întâmpinare prin care solicită respingerea acțiunii reclamantei, motivat de următoarele considerente:

2. Acțiunea cu obiectul cauzei precizat de reclamantă, este inadmisibilă, cele solicitate făcând obiectul unor acte normative diferite și proceduri diferite, care nu pot fi folosite nici concomitent și nici în mod parțial pentru obținerea celor solicitate.

Procedura de compensare a imobilelor – construcții, care nu pot fi restituite în natură, obiect al legii 10/2001, este specifică, reglementată în mod diferite, nefiindu-i aplicabile procedura de compensare a imobilelor – teren, care nu pot fi restituite în natură, obiect al legilor fondului funciar.

Se arată că, în cauza de față, în mod nelegal, reclamanta a solicitat compensarea unor imobile – construcții, obiect al legii 10/2001, cu imobile . teren, obiect și procedură distinctă întemeiată pe dispozițiile legilor fondului funciar.

Invocarea art. 12 alin. 1 lit. b, c și d din legea 615/2012, nu are nici un fel de relevanță deoarece articolul menționat figurează în Capitolul II „Restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist”, referindu-se la restituirea în natură a imobilelor-terenuri preluate în mod abuziv, pe când cele solicitate de reclamantă se încadrează la Capitolul III din legea 165/2013 „Acordarea de măsuri compensatorii” pentru construcțiile care au fost preluate în mod abuziv și nu mai pot fi restituite în natură.

Reclamanta (...) a depus răspuns la întâmpinarea formulată de cele două pârâte, solicitând următoarele :

Respingerea excepției de inadmisibilitate , având în vedere că cererea este întemeiată pe dispoz. art. 1 alin. 2 din legea 165/2013, astfel cum a fost modificat de legea 368/2013, respectiv : în situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza legii nr. 10/2001.

De asemenea, potrivit HG nr. 89/2014, pentru completarea Normelor de aplicare a legii nr. 165/2013, bunurile care pot face obiectul compensării, în condițiile legii, sunt terenurile, cu sau fără construcții și construcțiile finalizate sau nefinalizate iar echivalența valorică între bunurile care au făcut obiectul cererii formulate în baza legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și bunurile care se acordă în compensare se stabilește prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare.

Prin sentința civilă nr.991/08.10.2015, pronunțată de Tribunalul Olt – Secția I Civilă în dosarul nr. 2078/104/2015, s-a respins cererea formulată de reclamanta (...), în contradictoriu cu pârâții (...), ca neîntemeiată.

Pentru a se pronunța astfel, tribunalul a reținut următoarele:

Prin notificarea înregistrată sub nr.19/N/2001 la Primăria (...), reclamanta a solicitat restituirea în natură a suprafeței de 39 de ha teren arabil situat în Comuna (...), Sat (...), expropriat prin Decretul nr.83/1949, precum și acordarea de măsuri reparatorii în echivalent pentru casă, anexele gospodărești și celelalte bunuri expropriate prin același decret.

Prin Dispoziția Primăriei Comunei (...) (f.7) i-au fost acordate reclamantei măsuri reparatorii sub formă de titluri de despăgubire, conform Titlului VII din Legea nr.247/2005, în

calitate de moștenitoare a bunicii sale, (...) pentru bunurile imobile expropriate conform Decretului nr.83/1949, situate în Comuna (...), Jud. (...), respectiv casa și anexele gospodărești.

A fost înaintată această dispoziție Comisiei Centrale pentru a stabili valoarea despăgubirilor cuvenite reclamantei.

La data de 11.07.2014, reclamanta a solicitat ANRP returnarea dosarului la comisia locală pentru a fi emisă o decizie de compensare a bunului imobil notificat și imposibil de restituit în natură cu alte bunuri, respectiv suprafețe de teren conform art. 12 alin. 1 lit. b , c și d din legea nr. 165/2013.

La data de 18.05.2015 a fost încheiat procesul-verbal nr. 1078, prin care Comisia locală pentru aplicarea Legii 10/2001 și-a manifestat disponibilitatea să-i soluționeze notificarea prin compensarea cu suprafețe de teren conform Legii 165/2013, prezentându-i în acest sens o listă cu suprafețele de teren inventariate ca rezervă la dispoziția comisiei locale.

Ulterior, la data de 12.06.2015 a fost încheiat procesul verbal nr. 1351 în care s-a menționat că imobilele solicitate conform Legii nr.10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate abuziv în perioada 06.03.1945-22.12.1989 nu mai există, fiind imposibilă restituirea lor în natură. De aceea, i s-a propus reclamantei compensarea cu alte bunuri, și anume cu suprafețe de teren inventariate conform Legii nr.165/2013.

Reclamanta a refuzat suprafețele de teren oferite de comisie, motivând că sunt suprafețe mici, neagricole și a solicitat atribuirea în compensare a unor suprafețe de teren prevăzute de art.12 alin.1 lit. b, c și d din Legea nr.165/2013.

I s-a adus la cunoștință reclamantei că prevederile art.12 se referă la situația în care restituirea terenurilor agricole pe vechile amplasamente nu este posibilă, reclamanta neregăsindu-se în această situație, deoarece solicită acordarea unor suprafețe de teren în compensare pentru construcții care nu mai există.

Prin Dispoziția nr.79/26.06.2015, emisă de Primarul Comunei (...), s-a constatat imposibilitatea restituirii în natură a imobilelor casă și anexe gospodărești, expropriate conform Decretului nr.83/1949, solicitate de reclamantă; s-a constatat lipsa acordului reclamantei pentru compensarea cu alte bunuri; s-a propus acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte în condițiile Legii nr.165/2013.

Potrivit art.1 alin.1 din Legea nr.165/2013, imobilele preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist se restituie în natură.

Conform alin.2, în situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, precum și măsura compensării prin puncte, prevăzută în cap. III.

Art. 12 - (1) În situația în care restituirea terenurilor agricole pe vechile amplasamente nu este posibilă, după validarea întinderii dreptului lor de proprietate de către comisiile județene de fond funciar sau, după caz, de către Comisia de Fond Funciar a Municipiului București, fostului proprietar sau moștenitorilor acestuia li se atribuie un teren pe un alt amplasament, în următoarea ordine:

- a) pe terenurile din rezerva comisiei locale de fond funciar;
- b) pe terenurile proprietate publică, trecute, în condițiile legii, în proprietatea privată a statului, sau pe terenurile proprietate privată a statului, care au fost administrate pe raza unității administrativ-teritoriale de institute, de stațiuni de cercetare ori de alte instituții publice;
- c) pe terenurile proprietate publică, trecute, în condițiile legii, în proprietatea privată a statului, sau pe terenurile proprietate privată a statului, care au fost administrate de institute, de stațiuni de cercetare ori de instituții publice pe raza localităților învecinate, aflate în același județ;
- d) pe terenurile ocupate de izlazuri.

Art. 16 - Cererile de restituire care nu pot fi soluționate prin restituire în natură la nivelul entităților investite de lege se soluționează prin acordarea de măsuri compensatorii sub formă de puncte, care se determină potrivit art. 21 alin. (6) și (7).

Având în vedere textele de lege precizate, instanța a constatat că reclamanta nu era îndreptățită să primească în compensare pentru imobilele casă și anexe gospodărești, expropriate conform Decretului nr.83/1949, terenuri pe un alt amplasament, în ordinea stabilită de dispozițiile art.12 din Legea nr.165/2013.

Art.12 se referă strict la situația terenurilor agricole ce nu mai pot fi restituite pe vechile amplasamente, or reclamantei i-au fost expropriate o casă și niște anexe gospodărești, care nu mai există în momentul actual.

Dispozițiile art.12 nu pot fi aplicate prin analogie situației reclamantei.

Așadar, Comisia Locală pentru aplicarea Legii nr.10/2001 a procedat greșit în momentul în care i-a prezentat reclamantei prin Procesul-verbal nr.1078/18.05.2015, suprafețele de teren inventariate conform Legii nr.165/2013, ca rezervă la dispoziția comisiei locale, terenuri ce pot fi oferite în compensare pentru casa și anexele expropriate.

Reclamanta putea să beneficieze doar de măsurile compensatorii prevăzute la art.16 din Capitolul III al Legii nr.165/2013, deoarece casa și anexele nu mai pot fi restituite în natură.

Cum însă reclamanta a solicitat anularea dispoziției nr.79/26.06.2015, emisă de Primarul Comunei (...), pentru faptul că nu i-a pus la dispoziție terenurile prevăzute de dispozițiile art.12 alin.1 lit.b),c) și d), instanța nu a putut dispune anularea dispoziției contestate pentru motive de nelegalitate invocate chiar de pârât, emitentul dispoziției, acesta neputând să-și invoce propria culpă.

Pentru considerentele expuse, instanța a respins capătul principal al cererii de chemare în judecată, prin care reclamanta solicită anularea Dispoziției nr.79/26.06.2015, emisă de Primarul Comunei (...).

Potrivit principiului „accessorium sequitur principale”, având în vedere soluția dată capătului principal de cerere, instanța a respins și capătul de cerere accesoriu prin care reclamanta solicită să se dispună compensarea imobilelor expropriate cu suprafețe de teren corespunzătoare.

Împotriva acestei sentințe a formulat apel reclamanta (...), prin care a solicitat admiterea apelului și schimbarea hotărârii, în sensul admiterii cererii de judecată, așa cum a fost formulată.

Prin sentința apelată, instanța a respins ca neîntemeiată cererea introductivă de instanță sub aspectul ambelor petite atât cu privire la anularea dispoziției nr. 79/2015 cât și /cu privire la posibilitatea compensării imobilelor – construcții(casă și anexe gospodărești) cu terenuri apreciindu-se că reclamanta nu era îndreptățită să primească în compensare pentru imobile casă și anexe gospodărești, expropriate conform decretului nr. 83/1949, **terenul pe un alt amplasament, în ordinea stabilită de dispozițiile art. 12 din Legea nr. 165/2013, deoarece textul legal precizat se referă strict la situația terenurilor agricole ce nu mai pot fi restituite pe vechile amplasamente și nu poate fi aplicat prin analogie situației în speță.**

A apreciat că soluția adoptată, astfel cum a fost motivată, este greșită, pentru următoarele:

În speță se impunea o interpretare sistemică a Legii nr. 165/2013, și nicidecum o analiză separată, defectuoasă, a instituției compensării cu bunuri oferite în echivalent, ca măsură reparatorie în echivalent.

Astfel, potrivit art.2 lit. a) din Legea nr. 165/2013, cel mai important dintre principiile care stau la baza acordării măsurilor prevăzute de prezenta lege este cel al prevalenței restituirii în natură.

Aceasta a reprezentat și rațiunea pentru care dispozițiile art. 1, alineatul (2) din Legea 165/2013 au fost modificate de Legea 368/2013, respectiv: în situația în care restituirea în natura a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001.

Pe de altă parte, în forma inițială a actului normativ, care, de altfel, nu a suferit modificări cu privire la acest aspect, art. 6 din Legea nr. 165/2013 prevede că: (1) în termen de 180 de zile de la data constituirii, comisia prevăzută la art. 5 întocmește, conform normelor de aplicare a prezentei legi, situația terenurilor agricole, cu sau fără investiții, și forestiere, aflate în domeniul public sau privat al statului sau, după caz, al unității administrativ - teritoriale, care pot face obiectul reconstituirii dreptului de proprietate pe fiecare unitate administrativ-teritorială. (2) Situația prevăzută la alin. (1) va indica, prin determinare grafică pe ortofotoplan:

- a) terenurile ce constituie rezerva comisiei locale de fond funciar;
- b) terenurile aflate în proprietatea publică și privată a statului, cu sau fără investiții, aflate în administrarea unor autorități și instituții publice;
- c) terenurile administrate de institute și stațiuni de cercetare, cu sau fără investiții;
- d) terenurile ocupate de izlazuri;
- e) alte terenuri identificate ca disponibile în vederea restituirii.

Apare deci evident că scopul reglementării de la art. 6 este acela de identificare a tuturor terenurilor ce pot face obiectul reconstituirii dreptului de proprietate, art. 12 nefăcând altceva decât să stabilească o anumită ordine de atribuire. În acest sens, se poate concluziona că lista cu bunuri imobile (terenuri) ce pot fi oferite în compensare nu se poate referi la alte terenuri decât cele de la art. 6 raportat la art. 12, nefiind de acceptat într-o teză contrară că după epuizarea întocmirii situațiilor obligatorii de la art. 6 s-ar mai putea alcătui o altă listă de terenuri, de data aceasta în vederea satisfacerii cererilor de acordare în compensare.

Potrivit HG nr. 89/2014, pentru completarea Normelor de aplicare a Legii nr. 165/2013, bunurile care pot face obiectul compensării, în condițiile legii, sunt terenurile, cu sau fără construcții, și construcțiile finalizate sau nefinalizate, iar echivalența valorică între bunurile care au făcut obiectul cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și bunurile care se acordă în compensare se stabilește prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare. Legiuitorul nu a făcut distincție între terenuri și atunci nici interpretul nu o poate face, prin această abordare permițându-se atribuirea prin compensare a terenurilor conform reglementărilor de la art. 12.

De asemenea, instanța a apreciat în mod greșit că pârâtul intimat a procedat în mod nelegal oferind în compensare suprafața de teren inventariată ca rezervă la dispoziția comisiei locale.

În orice caz, lista cu bunuri nu a fost adoptată de Consiliul Local al Comunei (...), perspectivă din care se poate aprecia că aceasta nu poate produce efectele juridice scontate. De asemenea, această listă cu bunuri nu are la bază un referat de inventariere care să satisfacă principiul echității și transparenței de la art. 2 din Legea nr. 165/2013, prin indicarea modului în care au fost stabilite terenurile cuprinse în listă.

În dovedirea apelului, a solicitat încuviințarea unei adrese către primarul comunei (...), pentru a pune la dispoziția instanței situația terenurilor ce pot fi oferite în compensare, respectiv a terenurilor prevăzute la art. 12 raportat la art. 6 din Legea nr. 165/2013 și care nu au făcut obiectul restituirii în natură, precum și efectuarea unui raport de expertiză specialitatea evaluare tehnică.

Dispoziții de drept intern invocate și aplicabile în cauză:

Legea 165/2013

Art. 1 - (1) Imobilele preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist se restituie în natură.

(2) În situația în care restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist nu mai este posibilă, măsurile reparatorii în echivalent care se pot acorda sunt compensarea cu bunuri oferite în echivalent de entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu

modificările și completările ulterioare, măsurile prevăzute de Legea fondului funciar nr. 18/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, cu modificările și completările ulterioare, **precum și măsura compensării prin puncte, prevăzută în cap. III.**

(3) În situația în care titularul a înstrăinat drepturile care i se cuvin potrivit legilor de restituire a proprietății, singura măsură reparatorie care se acordă este compensarea prin puncte potrivit art. 24 alin. (2), (3) și (4).

(4) Punctele prevăzute la alin. (2) și (3) se valorifică potrivit prezentei legi.

Art. 6 - (1)* În termen de 180 de zile de la data constituirii, comisia prevăzută la art. 5 întocmește, conform normelor de aplicare a prezentei legi, **situația terenurilor agricole**, cu sau fără investiții, și forestiere, aflate în domeniul public sau privat al statului sau, după caz, al unității administrativ-teritoriale, care pot face obiectul reconstituirii dreptului de proprietate pe fiecare unitate administrativ-teritorială.

(2) Situația prevăzută la alin. (1) va indica, prin determinare grafică pe ortofotoplan:

a) terenurile ce constituie rezerva comisiei locale de fond funciar;

b) terenurile aflate în proprietatea publică și privată a statului, cu sau fără investiții, aflate în administrarea unor autorități și instituții publice;

c) terenurile administrate de institute și stațiuni de cercetare, cu sau fără investiții;

d) terenurile ocupate de izlazuri;

e) alte terenuri identificate ca disponibile în vederea restituirii.

(3) Situația prevăzută la alin. (1) se vizează de Agenția Națională de Cadastru și Publicitate Imobiliară și se transmite comisiei județene de fond funciar sau, după caz, Comisiei de Fond Funciar a Municipiului București.

(4) Comisia județeană de fond funciar sau, după caz, Comisia de Fond Funciar a Municipiului București centralizează situațiile întocmite la nivelul unităților administrativ-teritoriale în termen de 30 de zile de la primirea acestora. Rezultatul centralizării se transmite Agenției Domeniilor Statului și Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților.

(5) În termen de 60 de zile de la data primirii situațiilor centralizate pe fiecare județ, Agenția Domeniilor Statului și Autoritatea Națională pentru Restituirea Proprietăților demarează procedurile legale necesare în vederea schimbării regimului juridic al terenurilor ce fac obiectul situației centralizatoare, aflate în proprietatea publică a statului, și trecerii acestora, în condițiile legii, în proprietatea privată a statului pentru a fi afectate restituirii în natură sau, după caz, valorificării punctelor acordate potrivit prezentei legi.

(6) Sunt exceptate de la aplicarea procedurilor prevăzute la alin. (5) suprafețele de teren cu destinație agricolă indispensabile activității de cercetare – dezvoltare - inovare și multiplicării materialului biologic vegetal și animal, de utilitate publică, prevăzute în anexele nr. 1 - 5 și 7 la Legea nr. 45/2009 privind organizarea și funcționarea Academiei de Științe Agricole și Silvicultură.

"Gheorghe Ionescu - Șişești" și a sistemului de cercetare-dezvoltare din domeniile agriculturii, silviculturii și industriei alimentare, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 12 - (1) În situația în care restituirea terenurilor agricole pe vechile amplasamente nu este posibilă, după validarea întinderii dreptului lor de proprietate de către comisiile județene de fond funciar sau, după caz, de către Comisia de Fond Funciar a Municipiului București, fostului proprietar sau moștenitorilor acestuia li se atribuie un teren pe un alt amplasament, în următoarea ordine:

- a) pe terenurile din rezerva comisiei locale de fond funciar;
- b) pe terenurile proprietate publică, trecute, în condițiile legii, în proprietatea privată a statului, sau pe terenurile proprietate privată a statului, care au fost administrate pe raza unității administrativ-teritoriale de institute, de stațiuni de cercetare ori de alte instituții publice;
- c) pe terenurile proprietate publică, trecute, în condițiile legii, în proprietatea privată a statului, sau pe terenurile proprietate privată a statului, care au fost administrate de institute, de stațiuni de cercetare ori de instituții publice pe raza localităților învecinate, aflate în același județ;
- d) pe terenurile ocupate de izlazuri.

HOTĂRÂRE Nr. 89 din 12 februarie 2014 pentru completarea Normelor de aplicare a Legii nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 401/2013

Art. 22¹ - (1) Măsura reparatorie a compensării cu bunuri oferite în echivalent, prevăzută de art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, se aplică de către entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și constă în acordarea de bunuri, libere de orice sarcini, în echivalent valoric.

(2) Bunurile care pot face obiectul compensării, în condițiile legii, sunt terenurile, cu sau fără construcții, și construcțiile finalizate sau nefinalizate.

(3) Echivalența valorică între bunurile care au făcut obiectul cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și bunurile care se acordă în compensare se stabilește prin aplicarea grilei notariale valabile la data intrării în vigoare a Legii nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare.

(4) În cazul construcțiilor nefinalizate, valoarea se stabilește proporțional cu stadiul de execuție, stabilit prin raport de expertiză tehnică, întocmit de un expert autorizat, în condițiile legii.

(5) Situația bunurilor care pot fi acordate în compensare se afișează la sfârșitul fiecărei luni atât pe site-ul entității investite cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, cât și la sediul acesteia.

V. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

1. Punctul de vedere al apelantei reclamante :

Potrivit art. 22¹ alin. 1 din H.G.89/2014, măsura reparatorie a compensării cu bunuri oferite în echivalent, prevăzută la art. 1 alin. (2) din Legea nr. 165/2013, cu modificările și completările ulterioare, se aplica de către entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza Legii nr. 10/2001 privind regimul juridic al unor imobile preluate în mod abuziv în perioada 6 martie 1945 - 22 decembrie 1989, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și constă în acordarea de bunuri, libere de orice sarcini, în echivalent valoric. Totodată, în alin. 2 se precizează că bunurile care pot face obiectul compensării, în condițiile legii, sunt terenurile, cu sau fără construcții, și construcțiile finalizate sau nefinalizate.

Atâta vreme cât legiuitorul nu a înțeles să facă distincție între diferite categorii de terenuri, respectiv după destinație ori situate în intravilanul sau extravilanul localității, apreciez că singura condiție în contextul Legii nr. 165/2013 este ca terenul să facă parte din domeniul privat al unității administrativ-teritoriale.

În plus, formularea „cu sau fără construcții” poate constitui un argument de text în sensul în care terenul poate fi construibil ori neconstruibil.

În susținerea punctului de vedere arată că art. 876 NCC definește imobilul printr-una sau mai multe parcele de teren alăturate, indiferent de categoria de folosință, cu sau fără construcții.

Corelativ, Legea 7/1996, prin art. 1 alin. 5 stabilește că prin imobil se înțelege terenul, cu sau fără construcții, de pe teritoriul unei unități administrativ-teritoriale, aparținând unuia sau mai multor proprietari, care se identifică printr-un număr cadastral unic.

Dincolo de argumentele de text expuse, referitoare strict la instituția măsurii reparatorii a compensării cu bunuri oferite în echivalent, precizez că, potrivit art. 2 lit. a) din Legea nr. 165/2013, cel mai important dintre principiile care stau la baza acordării măsurilor prevăzute de prezenta lege este cel al prevalenței restituirii în natură. Pe baza acestui principiu, forma inițială a legii a fost modificată în același an prin Legea nr. 368/2013, care adaugă posibilitatea compensării cu bunuri oferite prin echivalent.

2. Punctul de vedere al intimatului pârât:

. Posibilitatea legală a compensării imobilelor - construcții, cu imobile - terenuri, de către instanțele judecătorești, raportat la prevederile Legii 165/2013, nu poate fi avută în vedere, este inadmisibilă, analiza și interpretarea acestui act normativ excluzând această posibilitate.

Legiuitorul, în art. 1 alin. 1 al Legii nr. 165/2013, ca regulă generală, impune restituirea în natură a tuturor imobilelor, iar în alin. 2, în situația în care restituirea în natură nu mai este posibilă, identifică pentru entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza legii nr. 10/2001, măsura compensării cu bunuri oferite în echivalent, iar pentru terenurile solicitate conform Legilor fondului funciar, măsurile prevăzute de aceste acte normative.

Rezultă că, măsurile reparatorii prin echivalent sunt distincte pentru fiecare categorie de imobile preluate în mod abuziv și care nu pot fi restituite în natură, element comun pentru acestea fiind doar măsura compensării prin puncte, prevăzută în cap. III.

Actul normativ face distincție între beneficiarii legii și stadiul de soluționare al cererilor, utilizând noțiunea de notificare pentru legea nr. 10/2001 și cerere pentru terenurile solicitate conform legilor fondului funciar, făcând distincție între persoanele care se consideră îndreptățite (cereri depuse în termenul legal care nu au fost soluționate până la data intrării în vigoare a legii) și persoana îndreptățită (persoana a cărei cerere a fost soluționată și recunoscut dreptul la restituire în natură, sau după caz, la măsuri reparatorii).

În ceea ce privește restituirea în natură, actul normativ face distincție între construcții și terenuri, prevăzând în mod expres că în cazul terenurilor aceasta vizează reconstituirea dreptului de proprietate pe vechiul amplasament sau pe un alt amplasament.

Prin prevederile de la art. 4, aplicabilitatea acestui act normativ este prevăzută expres și limitată la cererile depuse în termen legal, nesoluționate până la data intrării în vigoare a legii de

entitățile competente, cauzelor aflate pe rolul instanțelor și cauzelor suspendate în temeiul Hotărârii pilot din 12.10.2010, pronunțată în cauza Maria Atanasiu și alții împotriva României.

- Art. 12 — »(1) în situația în care restituirea terenurilor agricole pe vechile amplasamente nu este posibilă, după validarea întinderii dreptului lor de proprietate de către comisiile județene de fond funciar sau, după caz, de către Comisia de Fond Funciar a Municipiului București, fostului proprietar sau moștenitorilor acestuia li se atribuie un teren pe un alt amplasament, în următoarea ordine:

a) pe terenurile din rezerva comisiei locale de fond funciar;

b) pe terenurile proprietate publică, trecute, în condițiile legii, în proprietatea privată a statului, sau pe terenurile proprietate privată a statului, care au fost administrate pe raza unității administrativ - teritoriale de institute, de stațiuni de cercetare ori de alte instituții publice;

c) pe terenurile proprietate publică, trecute, în condițiile legii, în proprietatea privată a statului, sau pe terenurile proprietate privată a statului, care au fost administrate de institute, de stațiuni de cercetare ori de instituții publice pe raza localităților învecinate, aflate în același județ;

d) pe terenurile ocupate de izlazuri.

(2) Pentru terenurile prevăzute la alin. (1) Ut. d), regimul juridic și categoria de folosință se pot schimba numai cu avizul prealabil al Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale și cu acordul cetățenilor cu drept de vot din unitatea administrativ-teritorială, acord exprimat în urma organizării unui referendum local, potrivit legii, în termenul prevăzut la art. 6 alin. (1).

(3) Atribuirea terenurilor de către comisia locală se face în ordinea de înregistrare a cererilor inițiale de restituire, cu respectarea strictă a ordinii categoriilor de teren prevăzute la alin. (1). Fostul proprietar sau moștenitorii acestuia pot refuza terenul din rezerva comisiei locale de fond funciar sau din izlazul comunal, propus în vederea restituirii."

Art. 15 Cererile vizând restituirea terenurilor intravilane, agricole la data preluării abuzive, formulate potrivit Legii nr. 10/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se soluționează cu respectarea limitei de 50 ha de proprietar depozitat, cu condiția ca această suprafață să nu fi fost restituită prin aplicarea legilor fondului funciar.

Art. 15¹ În situația în care, după solicitarea documentelor necesare stabilirii categoriei de folosință a terenurilor care fac obiectul cererilor formulate potrivit Legii nr. 10/2001 dosarele de despăgubire nu se completează cu informațiile solicitate, se prezumă următoarele:

a) în cazul terenurilor situate la data preluării abuzive în intravilanul localităților de tip urban și pe care existau construcții, o suprafață de până la 1.000 mp avea categoria de folosință curți și construcții; b) în cazul terenurilor situate la data preluării abuzive în intravilanul localităților de tip rural și pe care existau construcții, o suprafață de până la 3.000 mp avea categoria de folosință curți și construcții.

(2) Pentru suprafețele care excedează limitelor prevăzute la alin. (1) și pentru care, pe baza documentelor existente, nu se poate stabili dacă se încadrează în suprafața maximă prevăzută la art. 15, la propunerea Secretariatului Comisiei Naționale, Comisia Națională invalidează deciziile entităților investite de lege, cu excepția celor emise în baza unor hotărâri judecătorești irevocabile/definitive prin care instanțele au stabilit existența și întinderea dreptului.

Capitolul reglementează restituirea în natură doar a terenurilor, obiect al legilor fondului funciar, stabilește o ordine de atribuire în situația în care restituirea pe vechiul amplasament a terenurilor agricole, nu este posibilă, singura referire la legea nr. 10/2001 având în vedere doar terenuri intravilane agricole, solicitat a fi restituite, sub condiția îndeplinirii respectării limitei de 50 ha / proprietar depozitat și condiția ca suprafața solicitată să nu fi fost restituită prin aplicarea legilor fondului funciar.

La art. 15¹ se detaliază situația acestor terenuri solicitate în temeiul legii nr. 10/2001, prezumându-se în funcție de tipul localităților, suprafața preluată.

Rezultă că legiuitorul a prevăzut în mod expres doar condițiile de restituire în natură a terenurilor agricole, singurele referiri la legea nr. 10/2001 având în vedere doar terenuri și nu și construcții.

Prin actul normativ invocat se stabilește modalitatea de acordare a măsurilor compensatorii, autoritățile și competențele atribuite realizării acestui scop, existând o distincție clară, între procedura de compensare a imobilelor - terenuri și procedura de compensare a imobilelor - construcții.

Astfel, în art. 16, se precizează că măsurile compensatorii, sub formă de puncte, se determină potrivit art. 21 alin. 6 și alin. 7, dispoziții care sunt distincte, specifice, raportat la tipul de imobil, respectiv terenuri sau construcții, procedura de compensare și criteriile nefiind similare.

În art. 17, instituie în sarcina Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, competența exclusivă de a emite deciziile de compensare, atât pentru terenuri, cât și pentru construcții, iar prin dispozițiile art. 20 se constituie Fondul Național al terenurilor agricole și al altor imobile și modalitatea de evaluare a acestora.

Din art. 21, rezultă în mod evident distincția dintre măsurile compensatorii, pentru imobile - terenuri și imobile - construcții, prevăzând la alin. 3 un control de legalitate pentru dispozițiile emise în temeiul legii nr. 10/2001, termene și proceduri de contestare, care nu sunt incidente în situația măsurilor compensatorii care vizează terenuri.

Art. 27 prevede posibilitatea de valorificare a punctelor acordate prin decizia de compensare, prin participarea la licitația publică organizată pentru achiziționarea de imobile (terenuri sau construcții), posibilitate care din punctul nostru de vedere reprezintă singura modalitate legală prin care, urmare a punctelor acordate, nu mai prezintă relevanță dacă acestea au fost acordate în compensare pentru imobile - construcții sau terenuri.

Analiza art. 33 și art. 34 relevă faptul că se instituie termene pentru cererile, având ca obiect legea nr. 10/2001, nesoluționate până la data intrării în vigoare a legii, și termene pentru dosarele înregistrate la Secretariatul Comisiei Centrale pentru stabilirea despăgubirilor, menționându-se termene diferite pentru legea nr. 10/2001 (60 luni) și Legea fondului funciar (36 luni).

Art. 35 nu poate fi interpretat în sensul că instanța poate să anuleze dispoziții prin care au fost soluționate notificările și acordate măsuri reparatorii și să dispună compensarea cu terenuri, în condițiile în care, alin. 3 face referire expresă la deciziile emise cu respectarea prevederilor art. 33 și art. 34 (decizii emise după intrarea în vigoare a legii) sau la nerespectarea termenelor prevăzute de aceste articole.

Interpretarea sistemică, logică și teleologică a dispozițiilor legale menționate mai sus, conduc la concluzia că nu există posibilitatea legală a compensării imobilelor - construcții, preluate în mod abuziv, obiect al Legii nr. 10/2001, cu imobile - terenuri, în temeiul Legii nr. 165/2013, concluzie care se coroborează și cu următoarele argumente:

- S-ar încălca principiul constituțional al neretroactivității legii, în situația în care legea nr. 165/2013 s-ar aplica cererilor soluționate anterior intrării ei în vigoare, cereri soluționate conform procedurilor prevăzute de legea nr. 10/2001.

Restituirea dosarelor și emiterea unei noi dispoziții care păstrează acordarea măsurilor reparatorii, nu poate echivala cu o repunere în termen, în temeiul unei alte legi și nu poate genera un alt regim juridic de soluționare a acesteia.

- S-ar încălca siguranța și stabilitatea raporturilor juridice, lipsind de certitudine și previzibilitate efectele actelor juridice, rezultate în urma aplicării unor norme juridice în vigoare, la data edictării lor.

- Caracterul special, derogatoriu, al dispozițiilor Legii nr. 10/2001, în raport cu dispozițiile Legii nr. 165/2013, în ceea ce privește procedurile, modalitățile de restituire și termenele de contestare. În realizarea unui singur scop nu pot fi utilizate, combinate dispoziții din două acte normative, creându-se astfel o *lex tertia*, procedeu nelegal, contrar ordinii de drept și siguranței și stabilității raporturilor juridice.

- Instanțele și-ar depăși competența materială, substituindu-se Comisiei Naționale pentru Compensarea Imobilelor, cenzura acestora trebuind să se limiteze la legalitatea deciziilor emise de aceasta, iară a realiza efectiv compensarea deoarece nu s-ar putea aplica, în mod unitar, criteriile de evaluare în vederea stabilirii numărului de puncte.

Dacă instanțele ar fi în măsură să efectueze această compensare, nu mai au niciun fel de rațiune și utilitate instituțiile, autoritățile și mecanismul legislativ creat în acest scop.

- Apariția unui tratament discriminatoriu, inechitabil, între beneficiarii aceluiași act normativ de restituire a proprietăților, în condițiile în care, restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv nu era posibilă anterior intrării în vigoare a legii nr. 165/2013 și nici după intrarea acesteia în vigoare.

S-ar putea naște întrebarea, referitoare la ordinea și criteriile după care instanțele ar efectua compensarea, în situația în care s-ar restitui de la ANRP dosarele întocmite în temeiul legii nr. 10/2001 și în care au fost acordate măsuri reparatorii în vederea acordării de terenuri în temeiul Legii nr. 165/2013.

- S-ar crea posibilitatea ca persoanele îndreptățite să le fie restituite în natură terenuri, conform Legilor fondului funciar, să nu mai poată beneficia de această măsură deoarece acestea ar fi acordate în compensare persoanelor cărora le-au fost preluate imobile - construcții.

Mai mult, ar fi imposibil de corelat deciziile emise de entitățile investite cu soluționarea notificărilor, deciziile de compensare emise de Comisia Națională pentru Compensarea Imobilelor, deciziile de compensare ale instanțelor judecătorești și licitațiile pentru imobilele aflate în fondul național, fiind aproape imposibil de evitat situația ca toate să vizeze același imobil.

În aceeași ordine de idei, prin atribuirea de terenuri în locul imobilelor-construcții preluate în mod abuziv, s-ar putea depăși limita maximă de 50 ha teren agricol de autor depozitat, limită în care au fost aplicate legile fondului funciar.

- Deținătorii de puncte, participanți la licitație în vederea obținerii de terenuri, ar fi prejudiciați, material, moral, în raport cu persoanele care ar obține hotărâri judecătorești din partea instanțelor, într-o procedură mult simplificată, tară concurență și mult mai rapidă.

- S-ar încălca dispozițiile art. 2 lit. d din Legea 165/2013: principiul menținerii justului echilibru între interesul particular al foștilor proprietari și interesul general al societății".

VI. Punctul de vedere motivat al completului de judecată investit cu soluționarea apelului de față.

Deși în art.1 alin.1 al legii 165/2013 legiuitorul, *instituie ca regulă generală, restituirea în natură a tuturor imobilelor*, distincțiile operate începând chiar în cuprinsul în alin. 2 al primului articol din lege – astfel cum a fost modificată prin legea 368/2013, conduc la concluzia ca atât compensarea pentru fiecare categorie de imobile preluate în mod abuziv și care nu pot fi restituite în natură ca și măsurile reparatorii prin echivalent sunt distincte, singurul element comun pentru acestea fiind măsura compensării prin puncte, prevăzută în cap. III - în situația în care restituirea în natură nu mai este posibilă.

Prin legea 165/2013 nu se deschide calea compensării imobilelor –construcții, preluate abuziv care au făcut obiectul legii 10/2001 **cu imobile – terenuri**, procedurile distincte prevăzute de lege fiind instituite inclusiv pentru a nu crea situații discriminatorii între beneficiarii aceluiași act normativ, în condițiile în care, restituirea în natură a unor imobile nu a fost posibilă anterior intrării în vigoare a legii 165/2013

Curtea constată că, în cadrul alineatului 2 al art. 1 din lege este identificată entitatea investită cu soluționarea cererii formulate în baza **legii nr. 10/2001** acesteia revenindu-i atribuția compensării cu bunuri oferite în echivalent – însă trimiterile din corpul legii sunt numai la terenurile solicitate în temeiul acestei legi, iar **pentru terenurile solicitate conform Legilor fondului funciar** urmează a fi avute în vedere măsurile prevăzute de aceste acte normative.

În acest sens, în capitolul II al legii 165/2013 - restituirea în natură a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist, în art.12 **se face trimitere expresă** numai la entitățile prevăzute și **procedura de restituire a terenurilor agricole** care au făcut obiectul cererilor formulate în temeiul legilor fondului funciar, **pentru ca în art. 15¹ să se facă trimitere doar la terenurile solicitate în temeiul legii 10/2001.**

Prin urmare, măsura compensării cu bunuri oferite în echivalent se referă la terenuri și la construcții dacă acestea există, în situația în care acestea nu mai există, fiind prevăzută

calea prevăzută în capitolul III al legii - Acordarea de măsuri compensatorii respectiv, compensarea prin puncte, numai în procedura de valorificare a acestora prin participarea la licitația publică putând fi achiziționate și terenuri în compensarea unor construcții preluate abuziv în perioada regimului comunist și care nu mai există.

Punctul de vedere al instanței - având în vedere și dispozițiile HG.89/2014 pentru completarea Normelor de aplicare a Legii 165/2013, care precizează expres că, bunurile care pot face obiectul compensării, în condițiile legii, sunt terenurile - cu sau fără construcții - și construcțiile finalizate sau nefinalizate - este ca dispozițiile art. 1 alin.2 din legea 165/2013, trebuie interpretate în sensul că, obligația generală de compensare se va realiza pe categorii de imobile, în măsura în care acestea există, adică se vor compensa terenuri cu terenuri, respectiv construcții cu construcții, conform precizărilor din H.G. 89 din 12 februarie 2014 pentru completarea Normelor de aplicare a Legii nr. 165/2013 -, neputându-se compensa cu terenuri și construcțiile preluate în mod abuziv și a căror restituire nu mai este posibilă, întrucât acestea nu mai există, în această din urmă situație, urmând a fi aplicate dispozițiile prevăzute în cap. III din legea 165/2013.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
DISPUNE:**

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea art.1 alin.2 din Legea nr.165/2013 modificată prin Legea nr.368/2013 prin raportare la art.6 și 12 din același act normativ și la HG 89/2014 - Cap. III¹ - art.22¹ (2).

Dispune înaintarea prezentei încheieri și suspendarea judecății conform prevederilor art.520 (2) C.pr.civ..

Fără cale de atac.

Pronunțată în ședința publică, azi, 30.03.2016.

Președinte,
(...)

Judecător,
(...)

Grefier,
(...)